

Κυριακή 10 Μαΐου 2020.

Κυριακή τοῦ Παραλύτου.

(Ἰω. 5, 1 – 15).

« ... ἄνθρωπον οὐκ ἔχω » (Ἰω. 5, 7).

Μέσα στή χαρούμενη καί ἀναστάσιμη περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου μᾶς βάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ν' ἀκούσουμε τό περιστατικό τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου, στό ὁποῖο δέν εἶναι εὐχάριστα ὅλα τά στοιχεῖα πού τό ἀπαρτίζουν. Τό μόνο εὐχάριστο στό γεγονός τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι ἡ θεραπεία ἑνός ἀνθρώπου πού βασανίζεται πολλά χρόνια ἀπό τήν ἀναπηρία καί ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία σπάζει τά σχήματα καί τούς κανόνες, γιά νά βοηθήσει τόν πονεμένο καί τραυματισμένο ἄνθρωπο.

Ἄπ' ὅλα τά ὑπόλοιπα θλιβερά στοιχεῖα τοῦ περιστατικοῦ τό πιά τραγικό εἶναι τό πα-

ράπονο τοῦ Παραλύτου: «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Εἶναι τό παράπονο γιά μιά μοναξιά ἢ ὁποία πονάει περισσότερο καί ἀπό τήν ἴδια τήν παραλυσία. Εἶναι, ὅμως, μία μοναξιά ἢ ὁποία ἔρχεται ὡς κατάσταση τοῦ ἐγωισμοῦ καί ὡς λογικό ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Παράλυτος τῆς Βηθεσδᾱ μπορεί νά φαίνεται πονεμένος καί ἀξιοσυμπάθητος, ἀλλά πίσω ἀπό τήν ἀρχική εἰκόνα του κρύβονται κάποια στοιχεῖα πού ἀξίζει νά μελετηθοῦν, γιά νά μᾶς διδάξουν. Εἶναι μόνος, ἀλλά βρίσκεται ἐκεῖ τριάντα ὀκτώ ὀλόκληρα χρόνια καί βρίσκεται ἀνάμεσα σ' ἓνα «πλῆθος πολλῶν ἀνθρώπων». Μπορεῖ αὐτό τό πλῆθος νά εἶναι ἐξίσου πονεμένο μ' ἐκεῖνον, διότι ἀποτελεῖται ἀπό ἀρρώστους καί ἀναπήρους. Ἐν τούτοις δημιουργεῖται μία εὐλογη ἀπορία. Αὐτός ὁ Παράλυτος πῶς καί δέν κατάφερε νά προσελκύσει τή συμπάθεια οὔτε ἑνός ἀνθρώπου ὅλ' αὐτά τά χρόνια; Εὐθύνονται ὅλοι οἱ ἄλλοι πού τόν ἀπόμονωσαν ἢ

ὁ ἴδιος τούς ἀπομάκρυνε ἀπό κοντά του μέ τό χαρακτήρα καί τόν ἐγωισμό του;

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν ρωτάει ἂν θέλει νά γίνει καλά, ἀντί ἄλλης ἀπάντησης ρίχνει τήν εὐθύνη τῆς κατάστασής του στούς ἀνθρώπους. Ὅποιος φορτώνει τά προβλήματα του στούς ἄλλους δείχνει ἀπρόθυμος νά σηκώσει ὁ ἴδιος τίς εὐθύνες πού ἐνδεχομένως ἔχει γιά τά προβλήματα αὐτά. Εἶναι ἀπόδειξη μεγάλου ἐγωισμοῦ ἢ ἀνάθεση τῶν εὐθυνῶν στούς ἄλλους. Ὅταν κάποιος ἀποφεύγει νά δεῖ τά δικά του λάθη, καταδικάζει τόν ἑαυτό του σέ μοναξιά. Παραμένει σ' αὐτά τά λάθη, ἀφοῦ περιμένει νά τοῦ λύσουν οἱ ἄλλοι τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται ἀπ' αὐτά. Δέν κάνει τίποτε γιά νά βοηθήσει τόν ἑαυτό του, διότι τοῦ ἀρέσει ὁ ρόλος τοῦ θύματος. Εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι πού τούς ἀρέσει νά εἶναι τά θύματα, πού τούς ἀρέσει νά διηγοῦνται πόσο ὑποφέρουν, πόσο τούς ἔχουν ἐγκαταλείψει οἱ πάντες καί πόσο ἥρωες εἶναι

πού σηκώνουν τό σταυρό τους, ἐνῶ ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι εἶναι καλά. Εἶναι αὐτοί πού, ἀντί νά παλέψουν τήν ἀρρώστια τους, τή χρησιμοποιοῦν γιά νά βρίσκονται στό ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος. Πιό πολύ τούς ἀπασχολεῖ αὐτό παρά ἡ ἴδια τους ἡ ἀρρώστια.

Ἐνα δεύτερο στοιχεῖο πού ἀποδεικνύει τόν προβληματικό χαρακτήρα τοῦ Παραλύτου εἶναι τό γεγονός ὅτι δέν προσπαθεῖ νά γνωρίσει τήν ταυτότητα τοῦ Εὐεργέτη του. Θεραπεύεται ἀπό τόν Ἰησοῦ καί «εὐθέως» «ἤρε τόν κράβατον αὐτοῦ καί περιεπάτει». Ἐγινε καλά καί ἀμέσως σήκωσε τό κρεβάτι του καί ἔφυγε. Δέν εἶχε τήν ταπείνωση νά γνωρίσει τόν ἰατρό του, δέν εἶχε τήν εὐγένεια νά Τόν εὐχαριστήσῃ γιά τήν ἀπρόσμενη καί μεγάλη εὐεργεσία Του. Μάλιστα κάνει καί μία ἀκόμη πιό μεγάλη ἀπρέπεια. Παραβιάζει ὁ ἴδιος τό νόμο τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου καί ρίχνει τήν εὐθύνη αὐτῆς τῆς παραβιάσεως στόν εὐεργέτη

του, τόν Ὅποιο δέν ἔκανε οὔτε κᾶν τόν κόπο νά Τόν γνωρίσει. Γι' αὐτό καί, ὅταν τόν ρωτοῦν ποιός τόν θεράπευσε, ἐκεῖνος «οὐκ ἤδει τίς ἐστίν». Ὁ Παράλυτος δέχθηκε τήν εὐεργεσία, ἀλλά δέν προχώρησε στή γνωριμία. Συνομίλησε μέ τό Χριστό, ἀλλά δέν γνωρίστηκε μαζί Του. Εὐεργετήθηκε ἀπό τόν Ἰησοῦ, ἀλλά παρέμεινε στή μοναξιά του. Μοιάζει σάν ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι περιμένουν τή βοήθεια τοῦ Κυρίου στό πρόβλημά τους, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Κύριος παραμένει γι' αὐτούς ὁ μέγας Ἄγνωστος.

Ἐνα ἐπιπλέον στοιχεῖο πού ἀποδεικνύει τόν προβληματικό χαρακτήρα τοῦ Παραλύτου εἶναι τά ἴδια τά λόγια τοῦ Χριστοῦ στή μετά τή θεραπεία του κατ' ἰδίαν συνάντησή τους. Τόν προειδοποιεῖ ὁ Κύριος νά ἀποφύγει τήν ἁμαρτία τώρα πού ἐλευθερώθηκε ἀπό τήν ἀσθένεια. Τό: «μηκέτι ἁμάρτανε» ἀποδεικνύει πώς ἡ ἁμαρτία ἦταν συνήθεια καί τρόπος ζωῆς γιά τόν Παράλυτο. Ἴσως καί

ἡ παραλυσία τοῦ σώματος αὐτά τά τριάντα ὀκτώ χρόνια νά προερχόταν ἀπό τήν πρόνοια καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιά νά τόν θεραπεύσει ἀπό κάποια πνευματική παραλυσία, ἀπό τήν ὁποία ὑπέφερε. Πολλές φορές οἱ ἀσθένειες τοῦ σώματος εἶναι τό ἀποτέλεσμα ἀρρωστημένων καταστάσεων τῆς ψυχῆς. Ἐνίοτε ἡ μοναξιά πού βιώνουμε μπορεῖ νά εἶναι ὁ καρπός τοῦ ἀγώνα καί τῆς προσπάθειας τῶν διπλανῶν μας νά ἀποφύγουν τόν ἄσχημο χαρακτήρα μας.

Γιά ὅ,τι ὑποφέρουμε στή ζωή μὴν αἰτιώμεθα τοὺς ἄλλους ἢ τό περιβάλλον καί τήν κοινωνία. Ἄν ἐξετάσουμε προσεκτικά, μέ εἰλικρίνεια καί ταπείνωση τῆ συμπεριφορά μας, ἴσως νά διαπιστώσουμε πῶς ἡ εὐθύνη τελικά εἶναι δική μας. Ἄντί νά περιμένουμε, καλύτερα νά διορθώσουμε. Ἄντί νά ρίχνουμε εὐθύνες, καλύτερα νά σηκώσουμε εὐθύνες. Μέ ἀληθινή μετάνοια καί πραγματικό ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρτίας θά καταφέρουμε νά

σηκωθοῦμε ἀπό κάθε μορφή παραλυσίας καί
ἀναστημένοι πνευματικά νά βιώσουμε καί τήν
Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας παντοτινά. Ἀμήν.